

**Hoofdstuk
vierendertig**

‘Wat heb ik lang op jou moeten wachten,’ zegt ze. ‘Ik had de hoop al bijna opgegeven.’

‘Mrs. Spence?’ vraag ik als ik eindelijk mijn stem terugheb.

‘Ja. En jij bent Gemma, de dochter van Mary.’ Ze glimlacht. ‘Jij bent degene op wie ik hoopte, de enige die ons en het rijk kan redden.’

‘Ik? Hoe...’

‘Ik zal je alles vertellen, maar we hebben niet veel tijd. Ik kan niet zo heel lang in deze vorm aan je verschijnen. Loop je een eindje met me mee?’

Als ik haar verward aankijk, steekt ze haar bleke hand uit. ‘Pak mijn hand maar vast. Loop met me mee. Ik zal het je laten zien.’

Heel langzaam steek ik mijn hand uit en strijk langs haar koude vingertoppen. Ze pakt me stevig vast. We worden gehuld in een stralend wit licht. Het brandt op, en dan staan zij en ik samen op de door de wind geteisterde vlakte. De sneeuw, de bliksem, mijn vriendinnen, die bevinden zich allemaal in een andere wereld dan waar ik nu ben. Eugenia heeft hier

meer substantie. Haar wangen zijn roze, waardoor het blauw van haar ogen warmer lijkt.

‘Ik dacht dat u...’ – ik slik moeizaam – ‘... dood was.’

‘Niet helemaal,’ antwoordt ze bedroefd.

‘De nacht van de brand,’ zeg ik. ‘Wat is er gebeurd nadat u de deur had verzegeld?’

Ze zet haar vingertoppen tegen elkaar alsof ze bidt. ‘Ik werd door dat afschuwelijke monster hiernaartoe gebracht, naar het Winterland. Alle wezens waren eropaf gekomen om zich te vergapen aan de verheven Eugenia Spence, hogepriesteres van de Orde, nu nederige gevangene van het Winterland. Ze wilden me breken, corrumperen en voor hun eigen boosaardige doeleinden gebruiken,’ zegt ze met een felle blik in haar ogen. ‘Maar mijn kracht was groter dan ze beseften. Ik weerstond ze, en als straf vingen ze me in de Boom Aller Zielen.’

‘Wat is de Boom?’ vraag ik.

Ze glimlacht. ‘De enige plek in dit doodse land die ook toebehoort aan het rijk, aan de Orde.’

‘Maar hoe dan?’

‘Als je het heden wilt begrijpen, moet je ook het verleden leren kennen.’ Ze beschrijft een wijde boog met haar hand, en het decor verandert. Voor ons, als de achtergrond in een toneelstuk, ligt een pasgeboren land.

‘Lang voordat we, roze en jammerend, deze wereld binnenglibberden, bestond het rijk al. De magie was er, want die was afkomstig uit het land en keerde terug naar het land, in een oneindige kringloop. Alles was in balans. Er was slechts één onschendbare regel: de doden die door deze wereld heen trokken, mochten hier niet blijven. Ze moesten oversteken of vallen.

Maar sommige doden konden het verleden niet loslaten. Bang en boos vluchtten ze, en ze zochten hun toevlucht in

het meest verlaten deel van het rijk: het Winterland. Maar dat maakte geen eind aan hun verlangen naar wat ze niet konden krijgen. Ze wilden terug, en daarvoor hadden ze de magie van het rijk nodig. Al snel sloeg het verlangen om in begeerte. Ze wilden hun zin krijgen, koste wat het kost. Je bent op de hoogte van de opstand en wat er hier in het Winterland is gebeurd, neem ik aan?’

‘De wezens van het Winterland hebben een paar novices van de Orde gevangengenomen en hier geofferd. Het eerste bloedoffer,’ antwoord ik.

‘Ja, maar dat is niet het hele verhaal. Ik zal het je laten zien.’ Eugenia strijkt over mijn ogen. Als ik ze weer opendoe, zie ik de jonge priesteressen, niet ouder dan ikzelf, angstig op een kluitje voor een bende afgrijselijke wezens staan. Eén priesteres is ontsnapt. Ze heeft zich achter een rots verstopt en kijkt toe.

‘Deze dolk bevat zeer veel magie,’ zegt een van de bange priesteressen, die het met edelstenen ingelegde voorwerp omhooghoudt. ‘Je kunt hem voor elk gewenst doel gebruiken. Neem hem aan, in ruil voor onze vrijheid!’

De geest van het Winterland grauwt naar haar. ‘Wil je ons hiermee afkopen?’ Hij grist de dolk uit haar handen. ‘Als hij zo machtig is, dan zullen we de magie ervan maar meteen benutten.’

De wezens omringen de doodsbange priesteressen. De afschuwelijke geest heft de dolk, en hij komt keer op keer neer, tot er van de meisjes niets meer te zien is, behalve een bebloede hand die naar de hemel reikt, en dan valt ook die.

Waar hun bloed vloeit, barst de grond open. Een machtige boom verrijst, kaal en verwrongen als het hart van de wezens, en vol magie. De wezens maken een buiging.

‘Eindelijk hebben we zelf ook kracht,’ zegt de geest.

‘Voortgekomen uit het offer,’ sist een ander.

‘Wat uit bloed is vervaardigd, vereist meer bloed. We zullen hem betalen met zielen, en zijn kracht voor onze eigen behoeften gebruiken,’ verkondigt de geest.

‘Maar één ding betekende onze redding,’ fluistert Eugenia. Ze maakt weer een handgebaar, en nu zie ik de jonge priesteres, die zich nog steeds achter de rots schuilhoudt. Terwijl de wezens zich verheugen in hun nieuwe kracht, steelt ze de dolk en rent er snel mee naar de Orde. Ze vertelt haar verhaal, en de hogepriesteressen horen haar grimmig aan. Het Orakel wordt gebouwd, de sluier tussen de werelden wordt gesloten en de dolk wordt van priesteres op priesteres, van generatie op generatie doorgegeven.

‘De Orde beschermde de dolk angstvallig. En we durfden niets over de boom te zeggen, uit angst dat iemand in de verleiding zou komen. Al snel verwerd hij tot een mythe.’ Met een handgebaar wist Eugenia het beeld. ‘Ik was de laatste hoeder van de dolk, maar ik weet niet wat ervan is geworden.’

‘Ik heb hem in mijn visioenen gezien, in de handen van een van uw voormalige leerlingen, miss Wilhelmina Wyatt,’ flap ik eruit.

‘Dus Mina duikt op in je visioenen?’ vraagt Eugenia. Bezorgdheid tekent haar gezicht. ‘Wat laat ze je zien?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het meeste begrijp ik niet. Maar ik heb gezien dat ze de dolk in haar bezit had.’

Eugenia knikt nadenkend. ‘Ze werd er altijd al door aangetrokken, door de duisternis. Ik hoop dat ze te vertrouwen is...’ Haar blik is staalhard. ‘Je moet de dolk vinden. Dat is het allerbelangrijkst.’

‘Waarom?’

Inmiddels staan we boven op een berg. De wind teistert ons. Hij dreigt mijn haar in leeuwenmanen te veranderen. In de vallei in de diepte zie ik mijn vriendinnen, klein als vogels.

‘Ik vermoed dat er opnieuw een opstand dreigt, dat oude bondgenootschappen tussen de stammen van het rijk en de wezens van het Winterland nieuw leven wordt ingeblazen,’ zegt Eugenia. ‘En dat iemand uit ons midden een boosaardig verbond heeft gesloten in ruil voor macht. Vroeger hield ik dat niet voor mogelijk, en die naïviteit is me opgebroken,’ zegt ze, en ik schaam me voor wat mijn moeder en Circe hebben gedaan. Ik wil haar over Circe vertellen, maar ik kan me er niet toe zetten.

‘Maar ik dacht dat de Winterland-wezens weg waren,’ zeg ik.

‘O, ze zijn hier nog ergens, vergis je niet. Ze hebben een geduchte krijger als leider, een vroegere broeder van de Rakshana.’

‘Amar,’ zeg ik verschrikt.

‘Zijn kracht is groot. Maar die van jou ook.’ Ze omvat mijn kin met haar koude hand. Aan de horizon wordt de inktzwarte lucht weer verlicht door een merkwaardige, pulserende, prachtige gloed. ‘Je moet voorzichtig zijn, Gemma. Als de Orde op de een of andere manier is aangetast, kan je kracht tegen je worden gebruikt.’

Bliksem teistert de hemel en laat op mijn netvlies nog tellenlang littekens van licht achter. ‘Hoezo?’

‘Ze kunnen je laten zien wat zij willen. Dan zal het zijn alsof je gek wordt. Je moet te allen tijde waakzaam blijven. Vertrouw niemand. Wees op je hoede. Want als jij valt, zijn we allemaal voorgoed verloren.’

Het bloed raast in mijn oren, net zo woest als de wind die me teistert. ‘Wat moet ik doen?’

Weer bliksemt het, en ik zie de koppige vastberadenheid in Eugenia's ogen. ‘Zonder de dolk kunnen ze mijn kracht niet aan de boom binden. Je moet hem vinden en naar me toe brengen, hier in het Winterland.’

‘Wat gaat u er dan mee doen?’

‘Wat nodig is om alles recht te zetten en de vrede te herstellen,’ zegt ze, terwijl ze mijn hand vastpakt. Opeens staan we aan de rand van een meer en trekt de mist op. Er verschijnt een veerboot met drie vrouwen aan boord. Een oude vrouw met een gezicht getekend door de tijd duwt de boot met een lange vaarboom over het kalme water. Een andere vrouw, jong en mooi, houdt een lamp omhoog om haar bij te lichten. Een derde vrouw heeft een hoorn des overvloeds in haar handen. Ze varen verder, zonder acht op ons te slaan.

‘Die vrouwen... Ze staan afgebeeld op de stenen die de geheime deur bewaken. Wie zijn ze?’

‘Ze hebben vele namen: de Moiren, de Parcen, de Wyrd, de Faten, de Nornen en de Badb. Wij kennen ze als de Drie. Wanneer een priesteres op het punt staat te sterven, loopt ze door de mist der tijden en wordt ze bij de oversteek opgewacht door de Drie, die haar een laatste wens en een keuze bieden.’

‘Een keuze,’ herhaal ik. Ik begrijp er helemaal niets van.

‘Ze kan ervoor kiezen zich met hun boot naar een wereld vol schoonheid en eer te laten brengen. Wanneer ze veilig is overgegaan, verschijnt als bewijs haar beeltenis op de onsterfelijke stenen.’

‘Dus alle vrouwen die op de stenen zijn afgebeeld...’

Ze glimlacht, en het is alsof de zon alleen op mijn hoofd schijnt. ‘Die waren ooit priesteres, net als jij en ik.’

‘U zei dat ze een keus had. Maar waarom zou ze ervoor kiezen om niet naar die wereld te gaan?’

‘Misschien vindt ze dat ze een belangrijke plicht nog niet heeft vervuld. Als ze weigert, keert ze terug naar dit leven om haar taak af te maken, maar dan doet ze afstand van de heerlijkheid.’

De oude vrouw stuurt de veerboot verder het meer op. De snel opkomende mist onttrekt hen aan het zicht.

Eugenia kijkt hen na tot ze niet meer te zien zijn. 'Ik zou graag worden bevrijd, zodat ik eindelijk mijn plaats kan innemen in dat verre land en op de stenen die onze geschiedenis bezingen.' Ze streelt mijn gezicht, liefdevol als een moeder. 'Zul je me de dolk komen brengen?'

De mist slokt ons op. 'Ja,' antwoord ik, en we staan weer voor de Boom Aller Zielen. Ik kijk vol verbazing omhoog naar de drie sterke takken, de duizenden kleinere twijgjes die kronkelend naar alle kanten uitsteken, de vage aderen onder de bast. Mijn vriendinnen staan er nog steeds, met hun handen op de stam en een uitdrukking van ontzag op hun gezicht. Het is alsof ze luisteren naar stemmen die ik niet kan horen, en ik voel me buitengesloten en alleen.

'Wat gebeurt er met mijn vriendinnen?' vraag ik.

'Dat is de magie van de boom. Die toont hun de geheimen die in hun hart verborgen liggen,' antwoordt Eugenia. 'Ik moet nu gaan, Gemma.'

'Nee, alstublieft. Ik moet weten...'

'Je moet pas terugkomen als je de dolk hebt. Alleen dan zijn we veilig.'

'Niet weggaan!' roep ik. Ik probeer haar vast te pakken, maar ze is zo ijl als de lucht. Ze verdwijnt in de boom. Die slokt haar op. De boom klopt; het bloed wordt sneller door de aderen gepompt.

'Wil je het weten?' roept de boom op verstikte fluisterton.

Om me heen hebben mijn vriendinnen al een glimp opgevangen van de wonderen in hun binnenste, en ik ben het beu om de buitenstaander te zijn.

'Ja,' antwoord ik uitdagend. 'Ik wil het weten.'

'Kijk dan naar binnen,' prevelt hij.

Ik druk mijn handen tegen de ruwe bast van de stam en word meegevoerd.

Beelden dansen om me heen als de fragmenten van een caleidoscoop. In een van de scherfjes van het prisma zit Mae aan een tafel die kreunt onder het gewicht van een ongekend feestmaal. Telkens wanneer ze een gerecht op heeft, komt er een nieuw voor in de plaats. Onder de tafel zitten slanke honden hoopvol te hijgen. Ze vechten om de restjes en happen en bijten naar elkaar tot ze onder het bloed zitten, maar Mae slaat er geen acht op. Ze zal nooit meer honger hoeven lijden.

Ik zie Bessie in een schitterende japon van goud en edelstenen en met een hermelijnen mantel om haar schouders. Ze loopt langs de rijen sjofel geklede, smoezelige vrouwen die zitten te naaien in de fabriek waar zij het leven liet, op de eigenaar af, een dikke man met een sigaar in zijn mond. Ze slaat hem hard, keer op keer, tot hij smekend om genade als een bang, ineengedoken diertje aan haar voeten ligt. Ann baadt zich in het schijnsel van voetlichten. Ze maakt een buiging voor haar publiek en geniet van het oorverdovende applaus. Wendy heeft een kleine cottage met een rozentuin. Ze geeft de struiken water en de knoppen ontvouwen zich tot schitterende rode en roze bloemen. Mercy zit in het rijtuig van een edelman. Ik zie Felicity en Pippa dansen in het kasteel, allebei lachend om een grap die alleen zij begrijpen, en dan zie ik Pippa met fonkelende ogen op de troon zitten.

Naast me heeft Pippa een verrukte glimlach op haar gezicht. 'Ja,' zegt ze tegen iemand die ik niet kan zien. 'Uitverkoren, uitverkoren...'

'Beter kijken,' fluistert de boom, en mijn ogen vallen dicht. Alles wat ik diep heb weggestopt komt naar boven.

Ik maak een dubbele deur open en ben weer in India. Kennelijk is het nog geen zomer, want vader en moeder zitten buiten thee te drinken. Vader leest hardop voor uit *Punch*, en moeder moet erom lachen. Tom is nog maar een jongetje, dat

in een flits voorbijrent met in zijn handen twee houten ridders die in een hevig gevecht verwickeld zijn, en die weerbarstige haarlok hangt voor zijn ogen. Sarita geeft hem een standje omdat hij bijna vaders oude urn ondersteboven loopt. En ik ben er ook. Ik ben er ook, onder een lang lint van helblauwe lucht, waaraan geen wolkje te bespeuren is. Vader en moeder glimlachen als ze naar me kijken, en ik maak deel uit van een gezin; ik ben geen eenzame buitenstaander. Ik ben geliefd.

‘Kom eens bij me, Gemma,’ roept moeder. Ze spreidt haar armen om me op te vangen, en ik zet het op een rennen, want ik heb het gevoel dat alles goed zal komen als ik haar maar kan bereiken; ik moet dit moment zien te grijpen en het stevig vasthouden. Maar hoe harder ik ren, des te verder weg is ze. En dan ben ik in de koude, donkere salon van het huis van mijn grootmoeder. Vader is in zijn studeerkamer, Tom staat op het punt uit te gaan, grootmoeder moet bezoeken afleggen, en geen van allen hebben we oog voor de anderen. Allemaal zijn we alleen, als losse kraaltjes die slechts met elkaar verbonden zijn door verdriet, gewoonte en plichtsgevoel. Langzaam biggelt er een traan over mijn wang. De waarheid van deze magie is als een gif dat ik niet kan uitspugen.

Kleine, bleke wezens kruipen onder rotsen en stenen vandaan. Ze raken de zoom van mijn japon aan en strelen mijn armen. ‘Hier hoor je thuis, hier ben je nodig, bijzonder,’ zeggen ze. ‘Houd van ons zoals wij van jou houden.’

Ik kijk om, en daar is Kartik, die met blote borst op me afloopt. Ik omvat zijn gezicht met beide handen en kus hem stevig, roekeloos. Ik wil onder zijn huid kruipen. Deze magie is heel anders dan die waar we tot nu toe mee hebben gespeeld. Hij is rauw, indringend, en biedt geen masker waarachter we ons kunnen verschuilen. Dit is wat we van hen niet mogen voelen, niet mogen weten.

‘Kus me,’ fluister ik.

Hij duwt me tegen de boom; zijn lippen drukken op de mijne. Onze handen zijn overal. Aan deze magie wil ik me overgeven. Geen lichaam. Geen ego. Geen zorgen. Nooit meer gekwetst worden.

De Boom Aller Zielen spreekt in mijn hoofd. ‘Wil je nog meer?’

Even vecht de tempelmagie in mijn binnenste. Ik zie mezelf voor de boom staan terwijl Kartik mijn naam roept, en ik heb het gevoel dat ik probeer te ontwaken uit een laudanumdroom.

‘Ja,’ antwoordt iemand, maar ik ben het niet. Ik probeer te zien wie dat antwoord heeft gegeven, maar de takken van de boom omvatten me stevig. Hij houdt me vast als een moeder en fluistert teder in mijn oor. ‘Slaap, slaap, slaap..’

Ik val dwars door de vloeren van mijn ik en wacht tot iemand me vangt, maar dat gebeurt niet, dus val ik steeds dieper in een duisternis waaraan nooit een eind komt.

Later – wanneer weet ik niet, want de tijd heeft alle betekenis verloren – hoor ik een stem zeggen dat het moment is aanbroken om te gaan. Opeens word ik me bewust van de kou. Mijn tanden klapperen. Mijn vriendinnen hebben rijp op hun wimpers. Zonder een woord te zeggen wenden we ons af van de boom en strompelen we dezelfde weg terug. We passeren de lichamen die als griezelige windgongen aan de bomen hangen, en hun gefluisterde smeekbedes worden gedragen door de wind: ‘Help ons..’

De rest van de reis door het Winterland is een droom waarvan ik me weinig kan herinneren. Mijn armen zitten onder de schrammen waarvan ik niet weet hoe ik ze heb opgelopen. Mijn lippen voelen beurs en ik bevochtig ze met mijn tong; ik

voel kleine kloofjes. Als we over de in mist gehulde drempel naar het Grensland stappen, verlang ik er hevig naar om terug te keren. De vreemde, schemerige schoonheid van het Grensland kan me niet meer bekoren. Ik kan merken dat de anderen er ook zo over denken, ik zie het aan de blikken die ze over hun schouder werpen. We lopen over de ranken die zich kronkelend een weg banen vanuit het Winterland. Ze strekken zich uit en komen steeds dichterbij het kasteel.

Bessie zegt als verdoofd: 'Het was alsof hij me kende. Echt kende. Ik zag mezelf en ik was 'n echte dame. Niet nep, maar echt gerespecteerd.'

'Geen angst,' prevelt Felicity met haar armen boven haar hoofd gestrekt. 'Geen leugens.'

Pippa tolt in het rond, steeds sneller, tot ze lachend op de grond valt. 'Het is opeens allemaal volkomen logisch. Eindelijk begrijp ik het.'

Op de rivier wacht Gorgone ons op. Ik probeer haar te vermijden, maar ze ziet me achter een hoge muur van bloemen wegglijpen.

'Hoogste, ik zocht u al.'

'Nou, je hebt me gevonden.'

Ze knijpt haar ogen samen, en ik vraag me af of ze het verbodene op mijn huid kan ruiken, als het zweet van een ander. De andere meisjes leven zich uit. Ze hebben iets fels over zich waarvan ze een glinstering in hun ogen en een blos op hun wangen hebben gekregen. Felicity lacht en het klinkt als een strijdkreet. Ik wil naar hen toe, onze ervaring in het Winterland herbeleven in plaats van me ongemakkelijk te voelen onder de waakzame blik van Gorgone.

'Wat is er?' roep ik.

'Kom dichterbij,' beveelt ze met die slissende stem van haar. Ik loop het grasveld op en blijft zeker drie meter van de plek

waar Gorgone in de rivier ligt staan. Ze draait haar hoofd en bestudeert me: mijn warrige haardos, de schrammen op mijn armen, de scheuren in mijn rok. De slangen dansen hypnotiserend. 'U bent er geweest, zie ik,' zegt Gorgone.

'Ja, en wat dan nog?' vraag ik opstandig. 'Ik moest het met eigen ogen zien, Gorgone. Hoe kan ik fatsoenlijk regeren als ik niet alles weet? De Boom Aller Zielen bestaat, en zijn kracht is immens.'

De slangen om haar hoofd kronkelen en sissen. 'Beloof me dat u niet naar die plek zult terugkeren voordat u het bondgenootschap hebt gesloten. Hoogste, uw kracht...'

'Is dat het enige wat ik ben: de magie? Niemand heeft oog voor wie ik werkelijk ben. Allemaal zien ze wat ze willen zien, wat ik voor hen kan betekenen. Wie ik ben en wat ik voel doet er helemaal niet toe.' Inmiddels huil ik, en dat vind ik vreselijk. Ik wend mijn hoofd af tot mijn tranen opdrogen, en als ik me weer omkeer naar Gorgone, ben ik een ander meisje, een meisje dat zich niet laat vertellen wat ze moet doen en waar ze moet gaan.

'Je kunt gaan, Gorgone. Dit gesprek is ten einde.'

Voor één keer kijkt de trotse krijger onzeker, en dat doet me goed. 'Hoogste...'

'Dit gesprek is voorbij,' herhaal ik. 'Als ik je wil spreken, weet ik je te vinden.'

Op het gras wordt een vrolijk spelletje gespeeld. Felicity geeft Bessie een duw, en Bessie duwt nog harder terug.

'Je ken toch niet tegen me op,' zegt Bessie uitdagend. Haar ogen glanzen.

Felicity's lach is broos als verdroogd onkruid. 'Ik heb al gewonnen, of was dat je nog niet opgevallen?'

Krijsend als witte wieven en lachend grijpen ze elkaar vast en worstelen om te zien wie het langst op de been zal blijven,

terwijl Pippa hen aanmoedigt. Ik ren zo snel en krachtig als ik kan op hen af en loop hen als kegels omver; mijn lip barst open. En niemand lacht harder dan ik, terwijl de metaalachtige smaak mijn mond vult en het bloed als meedogenloze regen op mijn jurk drupt.

Hoofdstuk vijfendertig

Hoewel het gemaskerde bal pas over een paar weken zal plaatsvinden, staat Mrs. Nightwing erop dat wij meisjes allemaal iets instuderen om onze gasten te vermaken.

‘Ze zouden het als een blijk van waardering beschouwen als jullie lieten zien wat een nette jongedames jullie zijn geworden en hoeveel talent jullie hebben,’ zegt ze, al vermoed ik dat onze braaf ingestudeerde stukjes eerder bedoeld zijn om het talent van onze directrice tentoon te spreiden.

We hebben verschillende rollen toebedeeld gekregen. Cecily, Martha en Elizabeth voeren een ballet op. Felicity speelt een menuet. Aangezien ik geen talent heb op het gebied van zingen, dansen, Frans of welk instrument dan ook, vraag ik aan Mrs. Nightwing of ik een gedicht mag voordragen, en daar stemt ze mee in, kennelijk opgelucht dat ik iets kan waar geen dierentemmerij of cimbaaltjes tussen mijn knieën bij komen kijken. Nu hoef ik alleen nog een gedicht uit te kiezen en te voorkomen dat ik over mijn woorden struikel. Helaas mag Ann niet voor onze gasten zingen. Dat is de prijs die ze moet betalen voor ons bedrog rond Kerstmis, want Mrs. Nightwing kan het zich niet veroorloven haar weldoeners boos te

maken, en inmiddels zijn ze allemaal van het schandaal op de hoogte.

Ann verdraagt de onrechtvaardigheid stoicijns, en ik kijk uit naar de dag dat ze hun allemaal kan vertellen dat ze de planken op gaat als lid van het gezelschap van Mr. Katz, onder begeleiding van miss Lily Trimble in hoogsteigen persoon.

Felicity zit aan de piano een menuet te spelen. 'Eigenlijk is het maar een klein feestje, niet veel groter dan een thee-kransje in de tuin. Alleen de kostuums geven het een beetje cachet,' moppert ze. 'Het is niets vergeleken met het bal dat Lady Markham over twee weken voor me geeft. Heb ik jullie al verteld dat ze vuurvreters wil inhuren?'

'Ik geloof dat je daar een keer of wat iets over hebt gezegd.' *Of tien keer.* Ik blader door een boekje met gedichten dat Mrs. Nightwing me heeft gegeven. Ze zijn zo zoetsappig dat mijn tanden er pijn van doen. Het zal me nooit lukken om er een helemaal voor te dragen zonder een spier te vertrekken.

'Deze over de lichtdrager valt wel mee,' oppert Ann.

Ik grimas. 'Is dat het gedicht waarin Florence Nightingale als een engel op het slagveld verschijnt, of het gedicht waarin admiraal Nelson wordt vergeleken met een Griekse god?'

Felicity komt achter de piano vandaan en voegt zich bij ons op de grond. 'Ik moet telkens denken aan gisteravond. Zo'n spannend avontuur hebben we in het rijk nog nooit beleefd.'

'Het Winterland, bedoel je,' fluistert Ann. 'En heb je daar echt Eugenia Spence gezien, Gemma?'

'Aan ons is ze niet verschenen,' zegt Felicity verontwaardigd, en ik ben bang dat het een strijd zal worden.

'Ik heb jullie alles verteld,' zeg ik defensief. 'Beseffen jullie wel dat we haar en het rijk kunnen redden?'

Felicity perst haar lippen op elkaar. 'Dat kun jij, zul je bedoelen.'

‘Dat kunnen wij,’ verbeter ik haar. ‘Maar eerst moeten we de dolk zien te vinden die Wilhelmina heeft gestolen, en ik heb geen idee waar ik die moet zoeken.’

‘Misschien ligt hij hier ergens op Spence,’ merkt Ann op.

‘We weten niet eens of we Wilhelmina wel kunnen vertrouwen. Zij heeft hem immers gestolen, nietwaar?’ mijmert Felicity.

‘Ik denk dat ze een fout heeft gemaakt en die nu probeert recht te zetten door mij ernaartoe te leiden,’ zeg ik.

‘Maar waarom heeft ze hem toen gepakt?’ dringt Felicity aan.

‘Jullie horen te oefenen voor jullie optreden,’ zegt Cecily bespierend, met haar handen in haar zij.

‘Ze helpen me een gedicht uit te zoeken,’ antwoord ik met alle minachting die ik kan opbrengen.

De deuren zwaaien open, en even ben ik bang dat Mrs. Nightwing binnenkomt om ons een standje te geven omdat we niet hard genoeg werken. Maar ze roept Ann bij zich.

‘Miss Bradshaw, wil je met me meekomen?’

Met gebogen hoofd loopt Ann achter haar aan naar buiten. Ik heb geen idee wat ze nu weer heeft misdaan.

‘Eindelijk,’ zegt Cecily, zich verkneukelend.

‘Cecily, wat weet jij hiervan?’ vraagt Felicity.

Cecily maakt een pirouette. ‘Haar nicht van het platteland is hier met haar man om haar op te halen. Brigid is boven haar koffer aan het inpakken.’

‘Maar dat kunnen ze niet maken!’ roep ik uit terwijl Felicity en ik een blik van ontzetting wisselen.

‘Ze hebben besloten dat het tijd werd. Hoog tijd, als je het mij vraagt.’

‘We hebben je niks gevraagd,’ snauw ik.

Cecily’s lippen vormen een verontwaardigde ‘o’, precies op het moment dat miss McCleethy binnenkomt, en ik vervloek

mijn slechte timing. 'Miss McCleethy, u staat toch niet toe dat miss Doyle zo'n toon tegen me aanslaat?'

Miss McCleethy kijkt me strak aan. 'Miss Doyle? Is een verontschuldiging niet op z'n plaats?'

'Vergeef me alsjeblieft, lieve Cecily!' Mijn glimlach is even nep als de geneesmiddeltjes van een straatventer.

Cecily zet haar handen weer in haar zij. 'Miss McCleethy!'

Ik loop gehaast op miss McCleethy af. 'Is het waar? Komen Anns nicht en haar man haar halen?'

'Ja,' antwoordt ze.

'Maar dat kunnen ze niet maken!' protesteer ik. 'Ze wil helemaal niet met hen mee. Ze is niet voorbestemd om gouvernante te worden. Ze...'

Iets wat lijkt op oprechte bezorgdheid doet miss McCleethy's strenge gezicht verzachten. 'Miss Bradshaw heeft het zelf geregeld.'

Het is alsof miss McCleethy's woorden door water heen moeten. Ik begrijp er niets van, en een kille angst balt zich samen in mijn buik.

Ik ren met twee treden tegelijk de trap op terwijl Felicity mijn naam roept en miss McCleethy om orde verzoekt. Als ik volkomen buiten adem op onze kamer kom, zit Ann in haar saaie bruine reiskostuum en met haar bescheiden wollen hoed op haar hoofd op de rand van haar bed. Ze maakt een keurig stapeltje van haar sensatieblaadjes en het modetijdschrift dat ze van Felicity heeft gekregen. Het programmaboekje van *Macbeth* ligt bovenop. Brigid stopt de laatste paar kleren in Anns koffer.

'Brigid,' zeg ik hijgend, 'mag ik even onder vier ogen met Ann praten?'

'Jawel,' zegt Brigid. Ze haalt verdrietig haar neus op. 'Doe de koffer goed dicht. En vergeet je handschoenen niet, liefje.'

Onze huishoudster beent langs me heen en bet haar betraande ogen met een zakdoek. Ann en ik blijven alleen achter.

‘Zeg me dat het niet waar is,’ zeg ik.

Ann maakt haar koffer dicht en zet hem aan haar voeten op de grond. ‘Ik laat de sensatieblaadjes voor je achter. Als aandenken.’

‘Je kunt niet met hen meegaan. Je plek in het gezelschap van Mr. Katz wacht op je. De podia van de wereld!’

Ann trekt een gepijnigd gezicht. ‘Nee. Dat was voor Nan Washbrad, wier schoonheid voor zich spreekt. Niet voor Ann Bradshaw. Het meisje dat zij willen bestaat niet. Niet echt.’

Ik gooi haar koffer op het bed, maak hem weer open en wil hem gaan uitpakken. ‘We bedenken wel iets. We regelen het gewoon met de magie.’

Ann legt haar hand op de mijne om me tegen te houden. ‘Begrijp je het dan niet, Gemma? Dat zou nooit werken. Niet voor eeuwig. Ik kan niet zijn wie zij willen dat ik ben.’

‘Wees dan iemand anders. Wees jezelf.’

‘Niet goed genoeg.’ Ze speelt met haar handschoenen, rolt ze op tot een balletje en strijkt ze weer glad. ‘Daarom heb ik hun die brief geschreven om te vragen of ze me wilden komen halen.’

Ik denk terug aan de avond na Anns auditie en de brief in haar handen, waarvan ze twijfelde of ze hem op de post moest doen. Ze is geen moment van plan geweest met Mr. Katz en Lily Trimble mee te gaan. Ik laat me op haar bed zakken; haar koffer staat tussen ons in. Ze legt haar spullen er weer in en maakt hem dicht.

‘Leg me dan eens uit waarom we al die moeite hebben gedaan,’ zeg ik kortaf.

‘Het spijt me, Gemma.’ Ze wil me aanraken, maar ik ontwijk haar. ‘Als ik nu wegga, kan ik aan die dag terugdenken zoals hij was. Dan kan ik blijven geloven dat het me misschien wel

was gelukt. Maar als ik het risico zou nemen... als ik als mezelf naar hen toe zou gaan en zou falen... Ik geloof niet dat ik dat zou kunnen verdragen.'

Felicity stormt naar binnen en blijft in de deuropening staan. 'Maak je geen zorgen, Ann. Ik laat je niet door hen meenemen.'

Ann trekt haar handschoenen aan en pakt het handvat van haar koffer vast. 'Ga opzij, alsjeblieft.'

Verbaasd opent Fee haar mond. 'Maar..'

'Laat haar gaan, Fee.' Ik heb zin om Ann een schop te geven, omdat ze weigert het te proberen. Omdat ze het opgeeft.

Anns gezicht verandert in het geoefende masker dat geen enkele emotie verraadt. Dat talent had ze uitstekend kunnen gebruiken om overal ter wereld haar publiek in vervoering te brengen. In plaats daarvan zal ze het gebruiken om zich zo naadloos te voegen naar het gezin van haar nicht dat het zal lijken of ze nooit heeft bestaan. In het besef dat ze niet alleen een goede actrice zou zijn geweest, maar ook een goede goochelaar, want ze kan zichzelf laten verdwijnen.

Met haar koffer in de hand beent Ann voor de laatste keer de trap af. Haar schouders en rug zijn recht, maar haar ogen staan uitdrukingsloos. Ze loopt zelfs al als een gouvernante. Verderop in de gang hoor ik de klanken van de fonograaf. Onder leiding van miss McCleethy oefenen de meisjes zorgvuldig hun danspassen.

Onder aan de trap staat Mrs. Wharton samen met Mrs. Nightwing en Brigid te wachten. Mrs. Wharton draagt een jurk als een suikertaart: een en al kraaltjes, veren en tierelantijntjes. 'Aha, daar is onze Annie al. Ik zei net tegen Mrs. Nightwing dat ik ervan overtuigd ben dat je erg gesteld zult raken op ons huis op het platteland. Mr. Wharton en ik hebben het Balmoral Spring genoemd, omdat Hare Majesteit zo gesteld is op Balmoral.'

'Wat een belachelijke naam voor een huis op het platteland,'

mompelt Felicity. 'Hebben ze eigenlijk weleens een lente op Balmoral meegemaakt? Dan ga je verlangen naar de Engelse winter.'

Mrs. Wharton babbelt nog wat over hoe lastig het is een landgoed fatsoenlijk te beheren en dat ze het er elke dag maar druk mee heeft om het personeel in het gareel te houden. Brigid geeft Ann een zakdoekje, alsof zij degene is die het goed zal kunnen gebruiken.

'Het is geen schande om anderen te dienen,' zegt ze terwijl ze teder Anns kin vastpakt. 'Vergeet je ouwe Brigid niet.'

'Vaarwel, Ann,' zegt Felicity. 'Het zal niet hetzelfde zijn zonder jou.'

Ann wendt zich tot mij. Ik weet dat ze wacht op een vriendelijk gebaar: een kus, een omhelzing, een glimlach. Maar ik kan me er niet toe zetten.

'Je wordt vast een uitstekende gouvernante.' Mijn woorden zijn als een klap in haar gezicht. Maar ze slaat terug.

'Weet ik,' antwoordt ze.

De meisjes verdringen zich in de hal. Ze sniffen en maken een hoop drukte, iets wat ze nooit hebben gedaan toen Ann hier nog woonde, toen het nog iets had kunnen betekenen. Ik kan het niet verdragen, dus glip ik weg naar de grote salon en kijk vanachter de gordijnen toe terwijl Ann en haar schare plotselinge bewonderaars naar buiten lopen.

Een livreiknecht maakt Anns koffer vast en helpt eerst Mrs. Wharton en vervolgens Ann het rijtuig in. Ze steekt haar hoofd door het raam naar buiten en houdt haar enige goede hoed stevig vast. Ik zou achter haar aan kunnen rennen, haar een kus op haar wang kunnen geven, warm afscheid van haar kunnen nemen. Dat zou ik kunnen doen. Het zou veel voor haar betekenen. Maar ik kan mijn voeten niet bewegen. *Gewoon even fatsoenlijk gedag zeggen, Gemma. Meer niet.*

De teugels knallen. De paarden doen het stof opstuiven. Het rijtuig gaat schokkerig de bocht om richting de weg. Het wordt steeds kleiner, tot het nog maar een stipje in de verte is.

'Vaarwel,' fluister ik uiteindelijk, als het er niet meer toe doet en niemand me nog kan horen, behalve het raam.

Hoofdstuk zesendertig

Afwezigheid is een merkwaardig iets. Wanneer vrienden afwezig zijn, voel je hun aanwezigheid juist des te sterker, tot je nergens meer aan kunt denken dan aan je gemis. Nu Ann weg is, is de kamer te groot. Hoezeer ik ook mijn best doe, ik kan de extra ruimte niet vullen. Ik betrap mezelf erop dat ik het gesnurk mis waaraan ik me zo heb geërgerd; ik mis haar sombere karakter, haar dwaze, romantische opvattingen en haar fascinatie voor het macabere. Zeker vijf keer per dag komt er iets in me op wat ik tegen haar zou willen zeggen – een terzijde over Cecily of een klacht over de pap, waardoor die allebei misschien iets beter te pruimen zouden worden – om vervolgens te beseffen dat zij er niet meer is om erom te gniffelen. Dan volgt er een moment van intense bedroefdheid die ik alleen kan onderdrukken door me op mijn woede te richten.

Zij heeft ervoor gekozen om weg te gaan, help ik mezelf herinneren terwijl ik me concentreer op mijn borduurwerk, gezangen zing en mijn reverentie voor de koningin oefen. Maar als het haar schuld is, waarom trek ik het me dan zo aan? Waarom voelt haar falen als mijn falen?

Ik ben blij wanneer miss McCleethy, die dienstdoet als sportlerares, ons naar buiten stuurt. Een paar meisjes amuseren zich met een potje tennis. Een stel waaghalzen legt zich toe op schermen, Felicity voorop met een felle glans in haar ogen. Een klein groepje wil graag cricket spelen, 'net als de jongens op school', maar aangezien we geen slaghouten en geen ballen hebben, gaat dat feest niet door en nemen ze mopperend genoegen met croquet.

Zelf kies ik voor hockey. Rondrennen over het gazon, stick in de aanslag, de bal meevoeren over het veld, hem met succes afspelen aan een ploeggenote, ongeremd roepen en al die tijd de wind in mijn gezicht en de zon op mijn rug voelen vind ik heel verkwikkend. Ik snak naar een partijtje hockey om mijn hoofd leeg te maken, mijn zintuigen aan te scherpen en mijn verlies te vergeten. Ik heb zin om met een stick ergens tegenaan te slaan.

Miss McCleethy roept ons zonder terughoudendheid toe vanaf de zijlijn. 'Dat kan zo niet! Je ploeggenote heeft je steun nodig, miss Temple, wel een beetje opletten. Jullie moeten samenwerken, dames, om een gezamenlijk doel te bereiken. Denk erom: gratie, kracht, schoonheid.'

Dat is wat mij betreft aan dovemansoren gericht, want ik ben het beu om telkens maar steun te verlenen. Ik heb geprobeerd Ann te helpen, zonder succes. Als de bal weer in het spel komt, rennen Cecily en ik er tegelijk op af. Mijn vervloekte rok hindert me een beetje – o, wat ik op dat moment niet zou overhebben voor de vrijheid van een broek – en Cecily is sneller. Ze mag dan dichterbij zijn, ik geef het niet op. Ik wil die bal. Belangrijker nog: ik wil niet dat zij hem krijgt, want dan krijg ik het nog zeker een week van haar te horen.

'Los!' roep ik.

'Nee, nee, ik heb hem al!' roept ze terug.

Onze sticks haken in elkaar, en ze slaat hard met haar stick tegen de mijne. Een van onze tegenstandsters, een mollig meisje met rossig haar, grijpt haar kans. Ze reikt tussen ons in, grist de bal weg en zet een geniale aanval op.

‘Ik zei toch dat ik hem had, miss Doyle?’ zegt Cecily met een strak glimlachje.

‘Kennelijk toch niet,’ antwoord ik met een al even gemaakte glimlach.

‘Ik had hem.’

‘Welnee,’ houd ik vol.

Miss McCleethy loopt met grote passen het veld op en haalt ons uit elkaar. ‘Dames! Dit geeft niet bepaald blijk van sportiviteit. Genoeg, of ik geef jullie allebei een onvoldoende wegens slecht gedrag.’

Boos richt ik me weer op het spel. Ik wil Cecily – iedereen – laten zien wat ik in me heb. De gedachte heeft nog nauwelijks vorm gekregen of de magie laait met hernieuwde kracht in me op, en het enige wat ik nog zie is de bal. Ik ben even onversaagd als Richard Leeuwenhart terwijl ik over het veld ren en mijn tegenstanders te vlug af ben. Deze keer zal ik de aanval opzetten.

Maar Cecily is snel. Ze is bijna bij de bal. ‘Ik heb...’

Ik versnel mijn pas en loop Cecily omver. Ze valt languit op het gras en begint te jammeren. Miss McCleethy draaft op ons af.

‘M-miss M-McCleethy,’ snottert Cecily. ‘Ze liep me met opzet omver!’

‘Helemaal niet,’ werp ik tegen, maar mijn rode wangen verraden me.

‘Wel waar!’ jammert Cecily.

‘Doe niet zo kinderachtig,’ zeg ik, haar de schuld in de schoenen schuivend.

‘Zo is het wel genoeg geweest. Miss Temple, sportiviteit houdt ook in dat je geen emotie toont!’ Cecily’s mond valt open en ik geniet van haar verwarring. ‘En jij, miss Doyle, bent veel te fanatiek. Ga buiten het veld maar even afkoelen.’

‘Maar ik...’

‘Jouw roekeloosheid kan leiden tot ernstige verwondingen, miss Doyle,’ zegt miss McCleethy, en ik weet dat ze het niet alleen over hockey heeft.

Mijn wangen zijn vuurrood. De andere meisjes grinniken. ‘Ik ben niet roekeloos.’

‘Ik wil geen tegenwerpingen meer horen. Je blijft van het veld tot je tot bedaren bent gekomen.’

Boos en beledigd loop ik langs de zelfgenoegzaam glimlachende meisjes en de gniffelende bouwvakkers linea recta naar binnen. Het kan me niet schelen dat ik blijk geef van een ontstellend gebrek aan sportiviteit.

Die stomme McCleethy. Als zij wist wat ik weet – dat Eugenia Spence nog leeft, in het Winterland is en mij vertrouwt en haar niet – zou ze misschien niet zo’n toon tegen me aanslaan. Maar goed, ik heb belangrijkere zaken aan mijn hoofd. Ik kruip Felicity’s tent in, waar ik ons exemplaar van *Een geschiedenis van geheime genootschappen* heb laten liggen, maak het me gemakkelijk op de bank in de grote salon en begin van voren af aan, hopen een aanwijzing te vinden die me kan vertellen waar de dolk verborgen is. Met een zucht leg ik me erbij neer dat ik elke bladzijde zal moeten lezen, een enorme klus als je bedenkt dat het boek 502 bladzijden telt, en ik vervloek schrijvers die het nodig vinden zulke dikke boeken te schrijven terwijl een paar nette bladzijden vol tekst zouden volstaan.

Eerst komt de titelpagina. Dan een gedicht. ‘De roos van de strijd’ van Mr. William Butler Yeats.

“Roos aller rozen, roos van heel de wereld!” lees ik hardop.

“Ook jij bent gekomen waar het troebele tij zich stort/ Op de kades van verdriet, en hoorde het gelui/ Van de klok die ons roept; de eindeloze verte.”

Het lijkt me een prima gedicht, voor zover ik kan beoordelen, want mijn tanden gaan er geen pijn van doen, en ik besluit dat ik dit gedicht zal voordragen tijdens ons gemaskerd bal.

Op de tegenoverliggende bladzijde staat een van de illustraties die het boek opsieren. Ik moet er al vele keren naar hebben gekeken zonder de afbeelding echt te zien: een eenvoudige pentekening van een kamer met een tafeltje en één lantaarn met aan de muur een schilderij van boten. Met stijgende opwindning besef ik dat deze ruimte sterk lijkt op de kamer uit mijn visioenen. Zou het dezelfde kamer zijn? En zo ja, waar bevindt die zich dan? Hier op Spence? En zou dat de plek zijn waar Wilhelmina Wyatt de dolk heeft verborgen? Ik laat mijn vingers over de tekst eronder gaan: *De waarheid is te vinden in de sleutel*.

Snel blader ik door het boek, op zoek naar nog meer illustraties. Ik kom de toren weer tegen, en ik vraag me af of dat soms de oostvleugel is zoals die er vroeger uitzag. Ik blader verder, en vind een tekening van een vuig grijnzende waterspuwer, met eronder de tekst: *Wachters van de nacht*. Op een andere tekening staat een vrolijke goochelaar afgebeeld die sterk lijkt op Dr. Van Ripple. Hij legt een ei in een doos, en op de volgende afbeelding is het ei verdwenen. De titel luidt: *Het verborgen voorwerp*.

De tekeningen hebben niets te maken met de tekst, voor zover ik kan vaststellen. Het is alsof ze op zichzelf staan, een geheime boodschap vormen. Maar hoe luidt die boodschap? En voor wie is hij bestemd?

Miss McCleethy komt briesend van woede binnen. ‘Miss

Doyle, een dergelijk ontstellend gebrek aan discipline en sportiviteit tolereer ik niet. Als je geen zin hebt om mee te spelen, ga je maar op het gras zitten om je vriendinnen aan te moedigen.'

'Het zijn mijn vriendinnen niet,' zeg ik terwijl ik een bladzijde omsla.

'Dat zouden ze wel kunnen worden, als je er niet zo van overtuigd zou zijn dat je alleen op de wereld bent.'

Het is jammer dat miss McCleethy nooit met een geweer heeft leren omgaan, want ze schiet recht in de roos.

'Ik had gewoon genoeg van het spelletje,' lieg ik.

'Nee, je had genoeg van de regels. En dat lijkt een gewoonte van je te worden.'

Ik sla nog een bladzijde om.

Miss McCleethy doet een stap naar voren. 'Wat ben je voor interessants aan het lezen dat je weigert me aan te kijken?'

'*Een geschiedenis van geheime genootschappen* van miss Wilhelmina Wyatt.' Ik kijk haar beschuldigend aan. 'Kent u het?'

Haar gezicht wordt lijkkbleek. 'Nee. Ik heb er nog nooit van gehoord.'

'Vreemd, want u hebt rond Kerstmis een exemplaar gekocht bij de Gouden Dageraad.'

'Heb je me soms bespioneerd, miss Doyle?'

'Waarom niet? U bespioneerde mij ook.'

'Ik probeer je te beschermen, miss Doyle,' verbetert ze me, en om die leugen haat ik haar nog het meest.

'Ik weet dat u Wilhelmina Wyatt hebt gekend,' zeg ik.

Miss McCleethy trekt haar handschoenen uit en gooit ze op tafel. 'Zal ik je vertellen wat ik over Wilhelmina Wyatt weet? Ze was een smet op de Orde en op de nagedachtenis van Eugenia Spence. Ze was een leugenaars. Een dievegge. Een vervloekte verslaafde. Ik heb geprobeerd haar te helpen, maar toen' - ze

tikt met haar vinger op het boek – ‘heeft ze deze leugens opgeschreven om ons te ontmaskeren, alleen maar om het geld. Voor geld deed ze alles. Wist je dat ze heeft geprobeerd ons te chanteren met dat boek, zodat we ons plan om geld in te zamelen voor het herstel van de oostvleugel zouden laten varen?’

‘Waarom zou ze zoiets doen?’

‘Omdat ze op wraak zon en geen greintje eergevoel had. En haar boek, miss Doyle, is gezwets. Nee, het is gevaarlijker dan dat, want het bevat valsheden, verdraaiingen van de waarheid geschreven door een verraadster en verkocht aan de hoogste bieder.’

Ze slaat het boek met een luide klap dicht, grist het uit mijn handen en beent rechtstreeks naar de keuken. Ik ren achter haar aan en haal haar in op het moment dat ze de deur van de oven opent.

‘Wat doet u?’ vraag ik ontsteld.

‘Het fatsoenlijk begraven.’

‘Wacht...!’

Voordat ik miss McCleethy kan tegenhouden, heeft ze *Een geschiedenis van geheime genootschappen* al in de oven gegooid en de deur dichtgedaan. Even kom ik in de verleiding haar te vertellen wat ik weet – dat ik Eugenia Spence heb gezien en dat dit boek haar redding kan betekenen – maar Eugenia heeft gezegd dat ik voorzichtig moest zijn, en misschien is McCleethy wel degene die niet te vertrouwen is. Ik kan alleen maar werkeloos toezien terwijl onze beste hoop verbrandt.

‘Dat heeft ons vier shilling gekost,’ kras ik.

‘Laat dit dan een les voor je zijn dat je je geld in de toekomst verstandiger moet besteden.’ Miss McCleethy zucht. ‘Echt, miss Doyle, je stelt mijn geduld danig op de proef.’

Ik zou tegen haar kunnen zeggen dat dat wat mij betreft we-

derzijds is, maar dat zou niet verstandig zijn. Er zit me iets anders dwars.

‘U zei “was”,’ zeg ik nadenkend.

‘Hmm?’

‘U zei dat Wilhelmina Wyatt een verslaafde, een leugenaars en een verraadster wás. Denkt u dat ze dood is?’ vraag ik.

Miss McCleethy trekt wit weg. ‘Ik weet niet of ze dood is, maar gezien haar toestand kan ik me niet voorstellen dat ze nog leeft. Een dergelijk leven eist zijn tol,’ zegt ze, maar ze lijkt geagiteerd. ‘Als je in de toekomst iets over de Orde wilt weten, vraag je het maar aan mij.’

‘Zodat u me kunt vertellen wat u wilt dat ik te horen krijg?’ vraag ik uitdagend.

‘Miss Doyle, jij hoort alleen wat je wilt geloven, of het waar is of niet. Dat heeft niets met mij te maken.’ Ze wrijft over haar slapen. ‘Ga nu maar weer naar de anderen toe. Wegwezen!’

Ik storm de keuken uit, miss McCleethy binnensmonds vervloekend. De meisjes komen in drommen van het gazon. Ze hebben rode wangen en ruiken een beetje vies, maar zijn uitgelaten van alle opwindning die komt kijken bij een energiek spel vol gezonde rivaliteit. We mogen zelden toegeven aan onze competitiegeest, hoewel die in ons net zo sterk aanwezig is als bij mannen. Cecily steekt haar kin in de lucht als ze me ziet. Zij en haar kiekje werpen me vernietigende blikken toe, wat zij kennelijk als het toppunt van belediging beschouwen. Spottend leg ik mijn hand op mijn borst en slaak een kreetje van ontsteltenis, en diep verontwaardigd lopen ze weg, fluisterend over mij.

Zodra ze me ziet, laat Felicity zich als een volleerd zwaardvechter door haar knieën zakken en zwiept met haar floret door de lucht. ‘Schurk! Je zult je tegenover de koning moeten verantwoorden voor je verraad!’

Voorzichtig duw ik de lange, smalle kling opzij. 'Kan ik je even spreken, d'Artagnan?'

Ze maakt een diepe buiging. 'Na u, kardinaal Richelieu.'

We sluipen de kleine salon op de begane grond binnen. Daar heeft Pippa, zoals iedereen weet, haar verloofde Mr. Bumble de deur gewezen voordat ze voorgoed door het rijk werd opgeëist. Ik voel het gemis van Pippa met de dag sterker.

'Wat heb je in vredesnaam met Cecily gedaan?' Felicity ploft neer op een stoel en laat haar benen weinig damesachtig over de leuning bungelen. 'Ze vertelt iedereen die het maar horen wil dat je bij zonsopgang zou moeten worden opgehangen.'

'Als ik daarmee kon voorkomen dat ik haar stem ooit nog zou moeten horen, zou ik de strop eigenhandig om mijn hals leggen. Maar daar wilde ik het niet over hebben. Ik heb nog eens naar het boek van Wilhelmina Wyatt gekeken. De eerste keer hebben we iets over het hoofd gezien. De tekeningen. Volgens mij zijn dat aanwijzingen.'

Felicity trekt een bedenkelijk gezicht. 'Waarvoor?'

Ik zucht. 'Weet ik niet. Maar op een ervan stond volgens mij de toren van de oostvleugel afgebeeld. En helemaal voor in het boek stond een afbeelding van een kamer die ik telkens in mijn visioenen zie.'

'Denk je dat die zich in de oostvleugel bevond?' vraagt Fee.

'O,' zeg ik ontmoedigd. 'Daar had ik niet aan gedacht. Als dat zo is, is hij er allang niet meer.'

'Nou, laat eens zien dan,' zegt Felicity.

'Dat kan niet. Miss McCleethy heeft het boek in de oven gestopt,' leg ik uit.

Felicity's mond valt open van verontwaardiging. 'Het heeft ons vier shilling gekost!'

'Ja, weet ik.'

'En vanavond zal het eten een merkwaardige boekensmaak

hebben.' Ze drukt de punt van haar floret op de grond en krast er een kleine F mee.

'Er klopt iets niet,' zeg ik, heen en weer lopend door de kamer en bijtend op mijn nagels, een gewoonte die ik eigenlijk zou moeten afleren, maar dat komt nog wel – morgen. 'Ik vertrouw McCleethy niet. Ik ben ervan overtuigd dat ze iets verbergt. Weet je wat ze deed? Ze sprak in de verleden tijd over Wilhelmina Wyatt. Stel dat McCleethy weet dat Wilhelmina dood is? En zo ja, hoe weet ze dat dan?'

'Dr. Van Ripple zei dat Wilhelmina door een vriendin was verraden,' voegt Felicity eraan toe. 'Zou dat McCleethy zijn geweest?'

Ik bijt op mijn nagel, en die scheurt uit. Het doet pijn en ik heb er meteen spijt van. 'We moeten nog een keer met Dr. Van Ripple gaan praten. Misschien weet hij meer. Misschien weet hij waar de dolk verborgen is. Doe je mee?'

Een ondeugende grijns verspreidt zich over Felicity's gezicht. Ze tikt met haar floret op mijn schouders alsof ze me tot ridder slaat. 'Eén voor allen en allen voor één.' Opeens verandert haar gezichtsuitdrukking. 'Waarom denk je dat ze het heeft gedaan?'

'McCleethy of miss Wyatt?' vraag ik.

'Ann.' Ze leunt op het gevest van haar floret. 'De vrijheid lag binnen handbereik. Waarom keerde ze die dan de rug toe?'

'Misschien omdat ernaar verlangen iets heel anders is dan het daadwerkelijk krijgen.'

'Dat slaat nergens op.' Met een minachtend gezicht gaat ze weer op de stoel zitten, met één voet op de grond en haar andere been over de leuning.

'Dan weet ik het ook niet,' zeg ik, behoorlijk geïrriteerd.

'Ik zal het geluk niet de rug toe keren. Dat beloof ik je.' Ze steekt haar floret in de lucht. 'Gemma?'

‘Ja?’ zeg ik met een diepe zucht.

‘Wat gaat er met Pip gebeuren? Toen ik één was met de boom, zag ik...’

‘Wat zag je?’

‘Dat ze leefde en gelukkig was. Ik zag ons samen in Parijs, bij de Seine, die glinsterde als in een droom. En ze lachte, net als vroeger. Hoe kan ik dat hebben gezien als... Denk je dat het mogelijk is? Dat ze terug zou kunnen komen?’

Ze draait haar hoofd naar me toe, en ik zie de hoop in haar blik. Ik wil ja zeggen, maar iets diep in mijn binnenste zegt nee. Ik geloof niet dat dat ooit zou kunnen gebeuren.

‘Ik denk dat er bepaalde wetten zijn die niet kunnen worden overtreden,’ zeg ik zo voorzichtig mogelijk, ‘hoe graag we dat ook zouden willen.’

Felicity schrijft met de kling patronen in de lucht. ‘Denk je dat of weet je dat?’

‘Het enige wat ik weet is dat ik mijn moeder vandaag nog terug zou halen als het mogelijk was.’

‘Waarom doe je dat dan niet?’

‘Nou,’ zeg ik, zoekend naar de juiste woorden. ‘Omdat ik weet dat ze dood is. Net zoals ik weet dat de tijd waarin we allemaal samen in India waren voorbij is en nooit meer terugkomt.’

‘Maar als de magie verandert, als alles verandert, misschien...’ Ze maakt haar zin niet af, en ik verbeter haar niet. Soms is de kracht die in een ‘misschien’ besloten ligt genoeg om ons op de been te houden, en ik wil niet degene zijn die haar dat afneemt.

Ik hoor Brigids valse gezang in de hal, en er gaat me een licht op. ‘Fee, als je iets wilde weten over een zekere bewoner van een huis, een voormalig schoolmeisje wellicht, tot wie zou je je dan wenden voor het meest betrouwbare verslag?’

Glimlachend buigt Fee de floret tussen haar handen. ‘Nou,

dan zou ik denken dat de bedienden wel over zulk soort kennis zouden moeten beschikken.'

Ik gooi de deur open en steek mijn hoofd naar buiten. 'Brigid? Kunnen we je even spreken?'

Ze trekt een boos gezicht. 'Wat doe je daar? Emily heeft die kamer gisteren nog schoongemaakt. Ik wil niet dat het er nu weer een bende wordt.'

'Natuurlijk niet,' zeg ik, en ik bijt op mijn lip in de hoop dat ik zo een verdrietige indruk wek. 'Maar Felicity en ik zijn er kapot van dat Ann weg is. We weten dat jij ook erg op haar gesteld was. Wil je niet even bij ons komen zitten?'

Ik schaam me een beetje omdat ik zo op Brigids gemoed werk, vooral omdat dat meteen het gewenste effect heeft.

'Och, meisje, ik mis haar ook. Maar ze redt zich heus wel, net als haar ouwe Brigid.' Ze loopt de kamer in en geeft me in het voorbijgaan een vriendelijk klopje op mijn schouder, en ik had me niet ellendiger kunnen voelen.

'Zeg, ga eens netjes zitten, miss,' zegt Brigid bestraffend als ze Felicity ziet. Met een luide bons laat Felicity haar andere voet ook op de grond vallen, en met een blik smeed ik haar zich te gedragen.

Brigid veegt met haar vinger over de schoorsteenmantel en trekt een boos gezicht. 'Dit kan echt niet.'

'Brigid,' begin ik, 'kun je je een meisje herinneren dat op Spence heeft gezeten...'

'Er hebben zoveel meisjes op Spence gezeten,' valt ze me in de rede. 'Ik kan ze me niet allemaal meer herinneren.'

'Ja, maar dit meisje zat hier al op school toen Mrs. Spence nog leefde, vóór de brand.'

'O, wat is dat lang geleden.' Ze maakt een afkeurend geluidje en veegt de schoorsteenmantel met een slip van haar schort schoon.

Felicity schraapt haar keel en kijkt me boos aan. Kennelijk vindt ze dat ze me een handje moet helpen.

‘Dit meisje was stom. Wilhelmina Wyatt.’

Brigid draait zich met een ruk om. Ze heeft een merkwaardige uitdrukking op haar gezicht. ‘Lieve help, waarom vraag je uitgerekend naar haar?’

‘Ann was haar naam tegengekomen. Ze had een boek dat door haar was geschreven. En ik... We... vroegen ons gewoon af wat voor iemand ze was.’ Ik sluit af met een glimlach die alleen maar als zwak kan worden omschreven.

‘Nou, het is natuurlijk al erg lang geleden,’ zegt Brigid nogmaals. Ze stoft een oosters vaasje af met haar schort. ‘Maar ik kan me haar nog wel herinneren. Miss Wil’mina Wyatt. Mrs. Spence zei dat ze op haar manier bijzonder was, dat ze dingen zag die anderen niet konden zien. “Ze kan in het duister kijken,” zei ze. Nou, ik zal niet beweren dat ik snapte wat ze daarmee bedoelde. Het kind kon niet eens praten, de arme ziel. Maar ze liep altijd met haar boek rond, waar ze in schreef en tekende. Zo sprak ze met anderen.’

Precies zoals Dr. Van Ripple al zei.

‘Hoe is ze hier terechtgekomen? Ik weet dat ze geen familie had,’ zeg ik.

Brigid fronst haar wenkbrauwen. ‘Jawel, die had ze wel degelijk.’

‘Ik dacht...’

‘Wilhelmina Wyatt was familie van Mrs. Spence. Mina was haar nichtje.’

‘Haar nichtje?’ herhaal ik, want ik vraag me af waarom Eugenia me dat niet heeft verteld.

‘Na de dood van haar moeder is ze bij ons gekomen, het arme kind. Ik kan me de dag nog herinneren dat Mrs. Spence naar de stad ging om haar te halen. Kleine Mina was in haar

eentje op een boot gezet en werd bij het inklaringskantoor in de haven aangetroffen. Arm kind. Dat moet doodeng zijn geweest. En hier had ze het niet veel beter.' Brigid zet het vaasje terug en begint de eerste van een paar kandelaars te poetsen.

'Hoe bedoel je?' vraagt Felicity.

'Sommige meisjes plaagden haar. Trokken aan haar vlechten om te zien of ze dan wel wilde praten.'

'Had ze wel vriendinnen?'

Brigid fronst haar voorhoofd. 'Die afschuwelijke Sarah Rees-Toome ging weleens bij haar zitten. Dan hoorde ik haar aan Mina vragen of ze echt in het duister kon kijken en hoe het daar dan was, en Mrs. Spence gaf Sarah daarvoor op haar kop en verbood hun nog samen te spelen.'

'Had miss Wyatt plekje waar ze graag kwam? Verstopplaatsen misschien?' dringt Felicity aan.

Brigid denkt even na. 'Ze ging graag op het gazon zitten om de waterspuwers na te tekenen. Dan zag ik haar met haar boek op schoot naar ze kijken en glimlachen, alsof ze een theepartijtje hielden.'

Ik moet denken aan mijn vreemde hallucinatie toen ik met Pasen naar Londen ging. De waterspuwer met de kraai in zijn muil. De rillingen lopen me over de rug bij de gedachte dat Wilhelmina zat te glimlachen naar die stenen wachters. Wachters van de nacht, inderdaad.

Brigids kwieke poetsbewegingen vertragen. 'Ik weet nog wel dat Mrs. Spence zich later zorgen maakte om Mina. Het meisje tekende opeens alleen nog maar vreselijke dingen, en Mrs. Spence zei dat ze bang was dat Mina onder een kwade invloed stond. Dat zei ze. En kort daarna brak de brand uit en lieten die twee meisjes en Mrs. Spence het leven, God hebbe hun ziel.' Met een zucht zet ze de ene kandelaar terug en pakt de andere.

‘Maar wat is er met Wilhelmina gebeurd? Waarom is ze weggegaan?’

Brigid likt aan haar duim en poetst een vlek op het zilver weg. ‘Na de brand gedroeg ze zich nogal vreemd. Vanwege haar verdriet, als je het mij vraagt, maar natuurlijk vroeg niemand het me.’

Snel grijpt Felicity in. ‘Ja, je hebt vast gelijk, Brigid,’ zegt ze. Ze kijkt me aan en slaat haar ogen ten hemel. ‘Wat gebeurde er toen?’

‘Nou,’ gaat Brigid verder, ‘Mina maakte de andere meisjes bang met haar vreemde gedrag. Met al die nare dingen die ze in haar boek schreef en tekende. Mrs. Nightwing zei tegen haar dat ze ermee moest ophouden, want anders zou ze haar de deur uit zetten, al was ze honderd keer familie van Mrs. Spence. Maar voordat het zover kwam glipte Mina midden in de nacht weg, en ze nam iets kostbaars met zich mee.’

‘Wat dan?’ vraagt Felicity gretig.

‘Ik krijg niet alles te horen, mevrouw Zeurpiet,’ zegt Brigid berispelend.

Ik kijk Felicity aan en vorm geluidloos de woorden ‘mevrouw Zeurpiet’. Ze beantwoordt mijn blik alsof ze me met alle plezier zou wurgen.

‘Wat het ook was,’ gaat Brigid verder, ‘Mrs. Nightwing was er hoogst ontstemd over. Ik heb haar nog nooit zo boos gezien.’ Brigid zet de kandelaar zorgvuldig terug op de juiste plek. ‘Zo, dat is beter. Ik zal eens een hartig woordje wisselen met die Emily. En jullie kunnen maar beter naar de gebedsdienst gaan, voordat Mrs. Nightwing jullie de deur uit zet, en mij erachteraan.’

‘Wat denk je dat het allemaal betekent?’ vraagt Felicity als we ons aansluiten bij de rest van de meisjes. Ze pakken hun ge-

bedenboek en trekken hun jurk recht. Ze verdringen zich rond te kleine spiegels en doen alsof ze hun haar fatsoeneren, maar eigenlijk willen ze alleen maar even naar zichzelf kijken, hopen op tekenen van ontluikende schoonheid.

‘Ik weet het niet,’ verzucht ik. ‘Kunnen we Wilhelmina vertrouwen of niet?’

‘Ze duikt op in je visioenen, dus het moet iets betekenen,’ zegt Felicity.

‘Ja, maar dat gold ook voor de meisjes in het wit, en dat waren duivels die me naar de ondergang zouden hebben geleid,’ help ik haar herinneren. Dezelfde meisjes die om duistere redenen probeerden Bessie en haar vriendinnen mee te lokken naar het Winterland verschenen aan mij in mijn visioenen en vertelden me evenveel leugens als waarheden. Uiteindelijk leverden ze ons uit aan die gruwelijke Papaverkrijgers.

‘Wat zou miss Wyatt zijn?’ vraagt Felicity. ‘De dame of de tijger?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik zou het echt niet weten. Maar ze heeft de dolk meegenomen, dat is zeker, en die moeten we zien te vinden.’